

Pointen i 'Eksperimentet, der slog fejl' synes at være jo færre muslimer, jo færre problemer

Mikkel Andersson og Niels Jespersen siger i ny debatbog, at det nuværende asylsystem er inhumant, men de er alligevel parate til at ofre hele humanismen og økonomien for at undgå muslimske asylansøgere

I debatbogen Eksperimentet, der slog fejl argumenterer Mikkel Andersson og Niels Jespersen for, at problemer med muslimske indvandrere og familiesammenførte har enorme økonomiske og demografiske omkostninger for Danmark.

Det nuværende asylsystem er inhumant, og eneste mulige løsning er et asylstop i Danmark, og at alle asylansøgere bliver i nærområderne. De få, der kommer til Danmark, skal holdes adskilt fra det omgivende samfund i lejre, indtil de kan deporteres. Mogens Glistrup og den Danske Forening kom med bedre analyser af problemer med indvandring end migrationsforskere, der ifølge dem brillerer i »ren pølsesnak«.

Fra begyndelsen fokuserer bogen på muslimsk indvandring, og der advares imod, at den har skabt den største forandring i sammensætningen af den danske befolkning »måske endda siden Jernalderen.« Det er »uomgængeligt«, at muslimer klarer sig dårligere, når det kommer til job og uddannelse, og forfatterne mener, at islam skaber »kulturkonflikter.« Ud fra efterkommernes overrepræsentation i kriminalitetsstatistikkerne konkluderes det, at årtiers asylpolitik har skabt »markant mere kriminalitet«.

Der spørges, hvad indvandrere koster det danske samfund i form af asylsystem, uddannelse og beskæftigelse, og der svares via det Finansministerielle skøn 36 milliarder i 2015.
Solstrålehistorier og dum forskning

Det er interessant, når forfatterne tager indvandreres arbejds- og uddannelsesfrekvens op i forhold til integration, men det ville have klædt bogen, hvis mere helhedsorienterede forståelser af integration var blevet inddraget, inklusive flygtninges møder med det danske samfund gennem sociale netværk, skolegang, fritidsaktiviteter og traumepædagogik, eller hvordan silotænkning, racisme eller diskrimination på job- og boligmarkedet er barrierer.

Disse bekymringer affærdiges dog som en »humanistisk fløjs« forsøg på at »bagatellisere« problemerne. Forfatterne mener også, at medierne fokuserer for meget på »solstrålehistorier« om flygtninge, som de kalder »uhensigtsmæssige journalistiske afvigelser« fra normalen om, at flere muslimer begår meget kriminalitet og er arbejdsløse.

Mikkel Andersson & Niels Jespersen: 'Eksperimentet, der slog fejl – Status over 35 års dansk asylpolitik'

I kapitel 9 er forfatterne meget lidt begejstrede for migrationsforskere, der »har taget fejl i stort set alle deres analyser i knap fire årtier« og øjensynligt mener, at »politikkerne er dumme. Befolkningen er dum. Indvandring er godt.« Analyser hørt på værtshuse eller pølseboder er »mere solide og ædruelige end det, der kommer fra mange forskere«.

Forskning skal selvfølgelig altid diskuteres, men det fremstår mindre seriøst, når forfatterne generaliserer på baggrund af et enkelt migrationsseminar og prøver at underminere en »forskningsverden«, de ikke ser ud til at vide meget om.

Thomas Gammeltoft-Hansen tages til indtægt for synspunktet, at danske migrationsforskere er en lukket klub styret af humanitære midler, der ikke vil forholde sig til konsekvenserne af indvandring. Denne anmelder genkender langt fra dette billede og minder om, at migrationsforskning er et utroligt bredt og tværfagligt felt, der også styres af midler fra stater og EU.

I Kapitel 10 advares der først mod »det nationalistiske højres« autoritære antipluralisme via flere fornuftige nedslagspunkter eksemplificeret ved lande som Ungarn og Polen og DF's Marie Krarup. På spørgsmålet om, hvorfor DF-politikere har indflydelse på dansk udenrigspolitik, svares der indvandring, mens en mere ligetil forklaring – summen af det politiske samarbejde mellem Venstre og DF gennem snart tyve år – slet ikke overvejes.

Givet bogens store fokus på (mis)lykket integration er det bemærkelsesværdigt, at der i dette kapitel ikke spørges ind til, hvad der sker med integrationen, når et af de absolut stærkeste partier bag regeringen indtager det radikale standpunkt, at det er imod selve målet om integration.

I Kapitel 11 taler forfatterne om bådmigration i Middelhavet, Operation Sophia og ngo-redninger, hvor sidstnævnte beskyldes for at være skyld i, at smuglere benytter sig af usødygtige gummibåde. De seneste 10-15 års forskning i bådmigration peger dog i stedet på, at det i høj grad er kystvagters konfiskering af både – også en del af Sophia – der har ført til dårligere båd kvalitet. Fremtidsscenarier

Kapitel 12 behandler løsninger som asylsøgning i nærområderne, kvoteflygtninge eller EU's første omfordelingspilot, der alle afvises: Nærområde-asylsøgninger vil give »uoverskueligt« mange asylansøgere; kvoter er et uretfærdigt lotteri og aflaster ikke nærområderne; og Østeuropa vil aldrig acceptere omfordeling. Rige landes andel via kvoteflygtninge påstås at være så lille, »at den reelt ikke gør nogen forskel« i verden, men her gør forfatterne dog regning uden vært: Verdens fattigste lande løfter allerede langt det største ansvar for globalt fordrevne (typisk omkring 85 procent), og flere af disse lande advarer om, at rige landes forsøg på at skubbe »de sidste procenter« fra sig, underminere den skrøbelige gensidighed, der muliggør denne ulige ansvarsfordeling.

Til slut opstilles tre fremtidsscenarier, der varierer i forhold til antallet af (muslimske, ikkevestlige asylansøgere, der tillades at ankomme til Danmark). Scenarierne er nok tænkt som et lidt underfundigt efterspil, men virker overflødige, fordi de mest af alt gentager en række antagelser, som forfatterne allerede har brugt tidligere i bogen. Pointen er den samme markante: jo færre muslimer, jo færre problemer.

Bogen er skrevet i et fint og tilgængeligt sprog, og det skinner igennem, at der har været en del øjne inde over processen. Dens største force er gennemgangen af nutidige højreorienterede diskussioner og argumenter om flygtningepolitik, og da forfatterne formår at gøre dem vedkommende, kan bogen derfor udmærket fungere som diskussionsoplæg. Især dens altovervejende negative fokus på den muslimske minoritet må forventes at vække diskussion. Gør ikke klogere

Læsere, der går til bogen med forventning om at blive klogere på, hvordan dansk asylpolitik konkret har udviklet sig gennem de seneste 35 år, vil dog blive skuffet. Og selvom den omhandler asyl og flygtninge, berører den heller ikke årsagerne til, at folk fordrives til at starte med.

For denne anmelder ligger bogens største problem dog i dens meget selektive omgang med kilder, fatalistisk demografiske antagelser samt udeladelsen af pointer, statistik og anden empiri, som ikke bekræfter forfatterens standpunkter, fordi dette fører til afgørende ubalancer i deres argumentation.

Selvom forfatterne kritiserer asylprincippet, antager de paradoksalt nok også en række af dets kontroversielle aspekter som urokkelige. Eksempelvis gentages påstanden om, at det er spontanasyll, der tvinger folk ud på farlige smuglerruter mange gange, men megen forskning viser, at dette er direkte forbundet til europæiske staters kriminalisering af legale flugtruter.

Ligeledes er framingen af modtagecentre eller lejre i Nordafrika som humanitære, fordi de kan forhindre folk i at hoppe i bådene, problematisk, for ifølge International Organization for Migration dør tre gange så mange mennesker, før de når til Middelhavets kyst end på havet.

Der er derfor noget bagvendt ved en analyse, der henfører skylden for slavehandel og seksuelt misbrug til asylprincippets løfte om beskyttelse, men ignorerer, hvordan staters kriminalisering af sikre flugtruter har ført til en historisk vækst i smuglerindustrien og dens farlige ruter.

Argumentet om, at spontanasyll medfører kaotiske åbne grænser, og at asylstop indebærer en ny orden, er også problematisk. Flygtningekonventionen er faktisk en institutionaliseret form for grænsekontrol, der giver stater kontrol over dele af flugtprocesser. Forfatterne håber, at et asylstop vil få folk til ikke at ankomme, men erfaringer fra en række lande tyder snarere på det modsatte: At sådanne restriktioner i stedet skaber en voksende transnational underklasse af sårbare mennesker uden for samfundet og derved også et kontroltab for staten.

Forfatterens selvbillede som bolværk mod det nationalistiske højre er paradoksalt. Løbende glider de hen over de autoritære implikationer af deres egne løsningsforslag: Hvem skal sikre, at de fleste asylansøgere bliver i nærområderne og hvordan? Deportationen af alle afviste asylansøgere vil også kræve en historisk opskalering af totalitær infrastruktur på dansk jord.

Og selvom Marie Krarup kritiseres som autoritær, overtager forfatterne hendes segregationistiske idé om lejrisolering uden kontakt med det danske samfund, når de skriver, at asylansøgere ikke under nogen omstændigheder bør »have nogen udsigt til ... at skabe sig en permanent tilværelse i Danmark«. Andersson og Jespersen er åbne om, at de er villige til at ofre ikke blot humanismen, men også økonomien, for at undgå muslimske asylansøgere.

Martin Lemberg-Pedersen er migrationsforsker.

Mikkel Andersson & Niels Jespersen: 'Eksperimentet, der slog fejl – Status over 35 års dansk asylpolitik', Gads Forlag, 192 sider, 250 kroner.